

HOTĂRÂREA CURȚII

DIN 15 IULIE 1963¹

Plaumann & Co.

împotriva

Comisiei Comunității Economice Europene

Cauza 25/62

În cauza 25/62,

PLAUMANN & Co., Hamburg, reprezentată de Maître Harald Ditges, avocat în Baroul din Köln, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Audry, Fédération des commercants, 8 Avenue de l' Arsenal,

reclamantă,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚII ECONOMICE EUROPENE, reprezentată de domnul Hubert Ehring, consilier juridic la executivul european, în calitate de agent, asistat de domnul Ernst Steindorff, profesor de drept la Universitatea din Tübingen, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Henri Manzanares, secretar al Serviciului juridic al executivului european, 2 Place de Metz,

pârâtă,

având ca obiect:

- anularea Deciziei S III 03079 a Comisiei din 22 mai 1962 prin care se refuză autorizarea Republicii Federale Germania de a suspenda parțial drepturile vamale aplicabile „mandarinelor și clementinelor, proaspete” importate din țări terțe;
- plata unei despăgubiri în valoare de 39 414,01 DM,

CURTEA,

constituită din: A. M. Donner, președinte, L. Delvaux și R. Lecourt, președinți de cameră, Ch. L. Hammes, R. Rossi (raportor), A. Trabucchi și W. Straus, judecători,

avocat general: K. Roemer

grefier: A. Van Houtte

---

¹ Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

I – Cu privire la acțiunea în anulare

CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATE

În temeiul articolului 173 paragraful al doilea din Tratatul CEE „orice persoană fizică sau juridică poate formula .... o acțiune împotriva deciziilor .... care, deși luate sub aparența .... unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual”.

Pârâta susține că expresia „altă persoană” care apare în acest paragraf nu se referă la statele membre, considerate în calitatea lor de putere publică și că, în consecință, persoanele de drept privat nu au dreptul să introducă o acțiune în anulare împotriva deciziilor Comisiei sau ale Consiliului care se adresează statelor membre.

Articolul 173 paragraful al doilea din tratat admite, cu toate acestea, acțiunea persoanelor de drept privat împotriva deciziilor adresate unei „alte persoane” și care le privesc în mod direct și individual, însă acest articol nu precizează și nici nu limitează domeniul de aplicare al acestor termeni.

Formularea și sensul gramatical al dispoziției menționate anterior justifică interpretarea cea mai largă.

De asemenea, dispozițiile din tratat referitoare la dreptul justițiabililor de a introduce o acțiune nu trebuie să fie interpretate în mod restrictiv.

Prin urmare, întrucât tratatul nu conține nicio prevedere cu privire la acest aspect, o limitare în această privință nu poate fi prezumată.

În consecință, argumentul pârâtei nu poate fi considerat întemeiat.

Pârâta susține, de asemenea, că decizia atacată este, prin însăși natura ei, un regulament adoptat sub forma unei decizii individuale și că, din acest motiv, persoanele de drept privat nu pot introduce o acțiune împotriva ei, la fel ca în cazul actelor normative cu sferă de aplicare generală.

Cu toate acestea, din articolele 189 și 191 din Tratatul CEE rezultă că decizia se caracterizează prin numărul limitat de destinatari cărora li se adresează; pentru a stabili dacă este vorba sau nu de o decizie, trebuie să se analizeze dacă actul respectiv privește subiecte determinate.

Decizia contestată a fost adresată Guvernului Republicii Federale Germania și îi refuză acestuia acordarea autorizării de suspendare parțială a drepturilor vamale aplicabile anumitor produse importate din țări terțe.

În consecință, actul atacat trebuie să fie considerat o decizie ce privește un subiect determinat și care nu produce efecte obligatorii decât în privința acestuia.

În conformitate cu articolul 173 paragraful al doilea din tratat, persoanele de drept privat pot introduce o acțiune în anulare împotriva deciziilor care, deși se adresează unei alte persoane, le privesc în mod direct și individual, dar în speță pârâta contestă faptul că decizia în litigiu îl privește pe reclamant în mod direct și individual.

Este necesar să se analizeze, în primul rând, dacă cea de-a doua condiție a admisibilității este îndeplinită, deoarece, în cazul în care decizia respectivă nu îl privește în mod individual pe reclamant, nu mai este necesar să se analizeze dacă aceasta este în mod direct interesat.

Alte persoane decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt în mod individual interesați, decât în cazul în care această decizie le aduce atingere din cauza anumitor calități care le sunt specifice sau datorită unor circumstanțe care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și le individualizează în mod asemănător cu destinatarul.

În speță, decizia în litigiu îi aduce atingere reclamantului, în calitate de importator de clementine, adică din cauza unei activități comerciale care, în orice moment, poate fi exercitată de orice persoană și care, așadar, nu este de natură să îl individualizeze în raport cu decizia atacată, în mod asemănător cu destinatarul.

Pentru aceste motive, prezenta acțiune în anulare trebuie să fie declarată inadmisibilă.

II – Cu privire la acțiunea în despăgubiri

CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATE

Pârâta susține că aceste concluzii ale prezentei acțiuni, fiind formulate pentru prima dată în replică, au fost prezentate tardiv și nu sunt admisibile, în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură.

Cu toate acestea, reclamantul a inclus în solicitarea sa o cerere de constatare având ca obiect prejudiciul eventual rezultat din decizia atacată; în cadrul procedurii scrise și orale, reclamantul a precizat obiectul acestei cereri și a evaluat valoarea respectivului prejudiciu.

În consecință, concluziile acțiunii în despăgubiri pot fi considerate ca o dezvoltare admisibilă a celor cuprinse în cerere; acestea sunt, așadar, admisibile, în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) litera (d) menționat anterior.

CU PRIVIRE LA FOND

În concluziile reclamantului se solicită plata unei despăgubiri a cărei valoare corespunde valorii drepturilor vamale și a impozitului pe cifra de afaceri pe care acesta a trebuit să le plătească, ca urmare a deciziei împotriva căreia a introdus, în același timp, o acțiune în anulare.

În aceste condiții, trebuie să se constate că prejudiciul pe care reclamantul pretinde că l-a suferit a fost cauzat de această decizie și că acțiunea în despăgubiri vizează, de fapt, înlăturarea efectelor juridice pe care decizia în litigiu le-a produs asupra reclamantului.

În speță, decizia atacată nu a fost anulată.

Un act administrativ care nu a fost anulat nu poate constitui în sine o eroare a administrației, de natură să aducă atingere celor cărora li se adresează; prin urmare, acțiunea din urmă nu pot pretinde daune-interese din cauza acestui act.

Curtea nu poate, prin intermediul unei acțiuni în despăgubiri, să hotărască asupra unor măsuri care ar anula efectele juridice ale unei astfel de decizii care nu a fost anulată.

Acțiunea reclamantului trebuie, prin urmare, să fie respinsă ca neîntemeiată.

III – Cu privire la cheltuielile de judecată

În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Reclamanta, care a căzut în pretenții, trebuie să fie obligată la suportarea cheltuielilor de judecată.

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului raportor;

după ascultarea pledoariilor părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 173 paragraful al doilea, 176, 189, 191 și 215 paragraful al doilea din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție, anexat la Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene, în special articolul 69 alineatul (2),

CURTEA,

respingând orice alte concluzii mai ample sau contrare, hotărăște:

- 1) **Respinge ca inadmisibilă acțiunea în anulare.**
- 2) **Respinge ca neîntemeiată acțiunea în despăgubiri.**
- 3) **Obligă reclamantul la plata cheltuielilor de judecată.**

DONNER
HAMMES

ROSSI

DELVAUX
TRABUCCHI

LECOURT
STRAUSS

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 15 iulie 1963.

Grefier

A. VAN HOUTTE

Președinte

A. M. DONNER